

Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2000 Susan Elizabeth Phillips

Toate drepturile rezervate

Lira®

Lira și Cărți romantice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Prima Doamnă
Susan Elizabeth Phillips

Copyright © 2020 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
Prima Doamnă / Susan Elizabeth Phillips
trad. din lb. engleză: Oana Barbu - București: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-6024-4

I. Barbu, Oana (trad.)

821.111

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Prima Doamnă

Traducere din limba engleză
Oana Barbu

LITERA
București
2020

Trebuie să faci lucruri pe care crezi că nu le poți face.

ELEANOR ROOSEVELT

capitolul 1

Cornelia Litchfield Case avea un nas sensibil. Altfel, era un nas foarte elegant. Avea o formă perfectă, era discret, distins. Avea o frunte patriciană, obrajii sculptați grațios, nu erau ascuțiți, vulgari. Sângele albastru care îi curgea prin vene, căci se trăgea din pasagerii de pe *Mayflower*¹, îi oferea o descendență mai importantă chiar decât a lui Jacqueline Kennedy, una dintre cele mai faimoase predecesoare ale sale.

Un coc francezesc îi strângea părul lung, blond, pe care ar fi trebuit să-l tundă cu ani în urmă dacă tatăl ei nu i-ar fi interzis-o. Mai târziu, îi sugerase – dar, vai, atât de delicat, deoarece el era mereu delicat cu ea – să și-l lase lung. Așa că iat-o, o aristocrată americană cu o coafură pe care o ura și cu un nas iritat pe care nu-l putea scărpinga deoarece sute de milioane de oameni din toată lumea o priveau la televizoarele lor.

Să-ți îngropi soțul cu siguranță strica toată buna dispoziție.

Se scutură și încercă să-și rețină isteria, deși era la un pas de a se prăbuși. Se forță să se concentreze asupra frumuseții acelei zile de octombrie și asupra modului în care soarele strălucea pe rândurile marcate de pietrele funerare ale Cimitirului Național Arlington, dar cerul era prea jos, soarele – prea aproape. Simțea chiar și solul de parcă s-ar fi ridicat pentru a o strivi.

Bărbații care o flancau se apropiară. Noul președinte al Statelor Unite o prinse de braț. Tatăl ei o cuprinse de cot. Chiar în spatele ei, suferința lui Terry Acherman, cel mai bun prieten și sfătuitor al soțului ei, venea

¹Corabia cu care au venit așa-numiții „părinți pelerini“ din Anglia în America de Nord (n.red.)

spre ea ca un val puternic, sumbru. O sufocau, îi furau aerul de care avea nevoie pentru a respira.

Își reprimă un strigăt, încordându-și degetele în pantofii frumoși din piele neagră, mușcându-și interiorul buzei inferioare și îngânând în sinea ei refrenul melodiei *Goodbye Yellow Brick Road*. Melodia lui Elton John îi amintea că acesta mai scrisese un alt cântec, unul despre o prințesă moartă. Oare avea să scrie acum unul despre un președinte asasinat?

„Nu! Nu te gândi la asta!“ Mai bine se gândea la părul ei, la nasul ei iritat. Mai bine se gândea la faptul că nu mai pusese un dumatic în gură de când secretara ei îi adusese vestea că Dennis fusese asasinat la trei străzi distanță de Casa Albă de un împătimit al armelor care credea că dreptul lui de a deține arme includea și dreptul de a-l folosi pe președintele Statelor Unite pe post de țintă pentru exercițiile sale. Asasinul fusese omorât pe loc de un polițist din Washington, D.C., dar asta nu schimba cu nimic faptul că cel care îi era soț de trei ani, bărbatul pe care cândva îl iubise cu disperare, stătea în fața ei într-un sicriu negru, strălucitor.

Se smulse din strânsoarea tatălui ei și-și atinse micul drapel american emailat pe care îl prinsese de reverul costumului ei negru. Era insigna pe care Dennis o purta atât de des. Ea avea să i-o dea lui Terry. Își dorea să se poată întoarce chiar acum și să i-o ofere lui, pentru a-i mai alina, poate, suferința.

Avea nevoie de speranță – ceva pozitiv de care să se agațe –, dar asta era ceva dificil chiar și pentru un optimist convins. Atunci își dădu seama că...

Nu mai era Prima Doamnă a Statelor Unite ale Americii.

Câteva ore mai târziu, puținul confort îi fu furat de Lester Vandervort, noul președinte al Statelor Unite, în timp ce o privea de la fostul birou al lui Dennis Case din Biroul Oval. Cutia cu ciocolățele Milky Way pe care soțul ei o păstrase în cutia de trabucuri a lui Teddy

Roosevelt dispăruse, împreună cu colecția lui de fotografii. Vandervort nu personalizase biroul, nici măcar cu o fotografie a răposatei sale soții, o scăpare pe care ea știa că personalul avea să o îndrepte curând.

Vandervort era un bărbat subțire, cu o înfățișare ascetică. Era foarte inteligent, aproape în totalitate lipsit de umor și dependent de muncă. Văduv în vârstă de 64 de ani, el era acum cel mai dorit burlac din lume. Pentru prima dată de la moartea lui Edith Wilson, la optsprezece luni de la numirea în funcție a lui Woodrow Wilson, Statele Unite nu aveau o Primă Doamnă.

În Biroul Oval era pornit aerul condiționat, iar ferestrele înalte cât trei etaje din spatele biroului erau antiglonț, iar ea simțea că se sufoca. În timp ce stătea lângă șemineu, privind în gol la portretul lui Washington realizat de Rembrandt Peale, vocea noului președinte părea departe...

– Nu vreau să par insensibil la suferința ta aducând vorba despre asta acum, dar nu am de ales. Nu mă voi mai însura și nici una dintre rudele mele de gen feminin nu este nici pe departe capabilă să îndeplinească rolul de Primă Doamnă. Vreau să continui tu în acest rol.

În timp ce se întorcea spre el, unghiile îi înțepau palmele.

– Este imposibil. Nu o pot face.

Voia să îi strige că încă purta hainele de doliu, dar manifestarea excesivă a emoțiilor fusese înăbușită cu mult timp înainte de a sosi la Casa Albă.

Distinsul ei tată se ridică de pe canapeaua acoperită cu damasc crem și luă postura prințului Philip – mâinile prinse la spate, cu greutatea lăsată pe călcăie.

– A fost o zi grea pentru tine, Cornelia. Măine vei vedea lucrurile mai limpede.

Cornelia. Toate persoanele importante din viața ei îi spuneau Nealy, cu excepția tatălui ei.

– Nu mă voi răzgândi.

– Sigur că o vei face, o contrazise el. Această administrație trebuie să aibă o Primă Doamnă competentă.

Eu și președintele am analizat asta din toate unghiurile și amândoi suntem de părere că este soluția ideală.

Era o femeie hotărâtă, mai puțin atunci când avea de-a face cu tatăl ei, când trebuia să se adune pentru a-l confrunta.

- Ideal pentru cine? Nu pentru mine.

James Litchfield o privi cu acea privire sfidătoare pe care o folosea pentru a controla oamenii de când îl știa ea. În mod ironic, avea mai multă putere acum, ca președinte de partid, decât avusese în cei opt ani în care fusese vicepreședintele Statelor Unite. Tatăl ei fusese cel care remarcase primul potențialul prezidențial al lui Dennis Case, guvernatorul burlac, arătos al Virginiei. Cu patru ani în urmă, își confirmase reputația de persoană influentă atunci când o condusese la altar pentru a se mărita cu acel bărbat.

- Știi mai bine decât oricine cât de traumatizant a fost, continuă el, dar tu ești cea mai vizibilă legătură între administrațiile Case și Vandervort. Țara are nevoie de tine.

- Nu vrei să spui, de fapt, că partidul are nevoie de mine?

Toți știau că lipsa charismai lui Lester făcea dificil să fie ales președinte de unul singur. Deși era un politician capabil, nu avea nici măcar un kilowatt din strălucirea președintelui Dennis Case.

- Nu ne gândim numai la realegere, minți tatăl ei cu ușurință. Ne gândim la poporul american. Tu ești un simbol important al stabilității și al continuității.

Vandervort vorbi brusc:

- Ca Primă Doamnă, îți vei păstra vechiul birou și același personal. Mă voi asigura să ai tot ce ai nevoie. Ai o lună pentru a te recupera la proprietatea tatălui tău din Nantucket, apoi te vom integra în program, începând cu recepția oficială pentru corpul diplomatic. Păstrează mijlocul lunii ianuarie blocat pentru Summitul G-8, iar călătoria în Africa de Sud este o necesitate.

Toate acestea sunt deja în programul tău, deci nu ar trebui să îți creeze probleme.

În sfârșit, părea să conștientizeze că acele evenimente se aflau în programul ei, deoarece plănuse să participe la ele alături de charismaticul ei soț cu părul auriu. Coborând vocea, bărbatul adăugă cu întârziere:

- Știu că este o perioadă dificilă pentru tine, Cornelia, dar președintele ar fi vrut să continui, și faptul că te vei ține ocupată ar trebui să îți mai aline suferința.

Nenorocitul! Voia să-i strige asta, dar era fiica tatălui ei, antrenată încă de la naștere să-și ascundă emoțiile, așa că nu o făcu. În schimb, îi privi pe ambii bărbați cu fermitate.

- Este imposibil. Îmi vreau viața înapoi. O merit!

Tatăl ei se apropie, călcând pe covorul oval cu stema prezidențială, furându-i și mai mult oxigenul de care avea nevoie pentru a respira. Se simțea captivă și își aminti că, odată, Bill Clinton numise Casa Albă giuvarul coroanei din sistemul de corecție federal.

- Nu ai copii de crescut, nu ai o profesie, spuse tatăl ei. Nu ești o persoană egoistă, Cornelia, și ai fost crescută în spiritul datoriei. După ce vei petrece ceva timp pe insulă, te vei regăsi. Poporul american contează pe tine.

„Cum s-a ajuns aici?“ se întrebă ea. Cum reușise să devină o Primă Doamnă atât de populară? Tatăl ei spunea că se datora faptului că țara o privise crescând, dar ea credea că era din cauza faptului că din copilărie fusese pregătită să fie în atenția publicului fără să facă pași greșiți.

- Eu nu sunt popular. Vandervort vorbi cu franchețea pe care ea o admirase adesea la el, chiar dacă asta îl costase voturi. Mi-o poți oferi.

Se întrebă vag ce ar fi făcut Jacqueline Kennedy dacă LBJ i-ar fi sugerat ceva asemănător. Dar LBJ nu avusese nevoie de o Primă Doamnă surogat. Era însurat cu cea mai bună dintre ele.

Nealy crezuse că se măritase și ea cu cel mai bun, dar nu fusese chiar așa.

-Nu vreau să fac asta. Mi-am câștigat dreptul la o viață privată: u oameni și cărți

-Ai renunțat la acest drept când te-ai măritat cu Dennis.

Tatăl ei se înșela. Renunțase la el atunci când se născuse ca fiică a lui James Litchfield.

Pe când avea șapte ani, cu mult înainte ca tatăl ei să devină vicepreședinte, ziarele țării scriseseră despre cum ea donase ouăle de Paște pe care le găsisese pe peluza Casei Albe unui copil cu dizabilități. Povestea nu spunea că fusese tatăl ei, senator al Statelor Unite pe vremea aceea, cel care îi șoptise că trebuia să renunțe la acele ouă și că ea plânse după aceea, deoarece nu voise să facă asta.

La vârsta de 12 ani, cu gura strălucindu-i din cauza aparatului dentar, fusese fotografiată împărțind supă-cremă de porumb într-o cantină a săracilor din Washington, D.C. La vârsta de 13 ani se murdărise pe nas cu vopsea verde în timp ce ajuta la repararea unui azil de bătrâni. Își câștigase însă pentru totdeauna popularitatea atunci când fusese fotografiată în Etiopia, la vârsta de 16 ani, ținând în brațe un copil infometat, în timp ce lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Imaginea apăruse pe coperta revistei *Times* și făcuse din ea un simbol al compasiunii Americii.

Pereții de un albastru pal se prăbușeau peste ea.

-Mi-am îngropat soțul cu mai puțin de opt ore în urmă. Nu voi discuta acum despre asta.

-Desigur, draga mea. Putem să terminăm de făcut aranjamentele mâine.

În cele din urmă, reușise să dobândească pentru sine șase săptămâni de solitudine, dar apoi avea să fie pusă din nou la muncă, făcând ceea ce fusese crescută să facă, ceea ce America aștepta de la ea. Fiind Prima Doamnă.

capitolul 2

În următoarele șase luni și jumătate, Nealy slăbi atât de mult, încât tabloidele începură să tipărească povești

cum că ar fi anorexică. Orelle de masă deveniră o tortură. Nu putea dormi noaptea, iar senzația de sufocare nu dispăruese deloc. În ciuda acestor lucruri, servea patria bine în calitate de Prima Doamnă a lui Lester Vanderwort... până când un eveniment minor a făcut ca totul să se prăbușească.

Într-o după-amiază de iunie, se afla într-o secție de reabilitare pediatrică dintr-un spital din Phoenix și privea o fetiță cu părul creț, roșcat, chinându-se cu o pereche nouă de proteze.

-Privește-mă!

Roșcata dolofană îi oferi lui Nealy un zâmbet strălucitor, sprijinindu-se în cărje, și începu procesul laborios de a face un singur pas.

Cât curaj!

Nealy nu era genul laș, dar acum se simțea copleșită. Acest copil ducea o luptă îndârjită pentru a-și redobândi viața, în timp ce Nealy privea cum a ei trecea pe lângă ea.

Nu era o persoană lașă, nici nu era incapabilă să se apere, și totuși permisesese ca asta să se întâmple doar pentru că nu fusese în stare să îi ofere tatălui ei sau președintelui un motiv bun pentru care nu ar trebui să continue să îndeplinească rolul pe care fusese născută să-l joace.

Chiar atunci se hotărî. Nu știa cum sau când, dar avea să se elibereze. Chiar dacă libertatea ei avea să dureze o zi - o oră! -, cel puțin avea să încerce.

Știa exact ce își dorea. Voia să trăiască viața unei persoane obișnuite. Voia să meargă la cumpărături fără să se holbeze cineva la ea, să se plimbe pe strada unui orașel mâncând un cornet cu înghețată și să zâmbească doar pentru că așa simțea, nu pentru că trebuia. Voia libertatea de a spune ce gândea, de a face greșeli. Voia să vadă lumea așa cum era, nu poleită pentru vizite oficiale. Poate atunci va putea în cele din urmă să-și dea seama cum să-și trăiască restul vieții.

„Nealy Case, ce vrei să devii când vei fi mare?” Când era foarte mică, le spunea tuturor că voia să devină președinte. Acum, nu mai avea nici o idee.

Dar cum putea deveni deodată o persoană obișnuită cea mai faimoasă femeie din America?

Obstacol după obstacol îi defila prin față. Era imposibil. Prima Doamnă nu putea dispărea pur și simplu. Nu?

Paza ei presupunea cooperare și, în ciuda a ceea ce credeau oamenii, era posibil să scapi de Serviciile Secrete. Bill și Hillary Clinton evadaseră în primele zile ale președinției lui, numai pentru a li se reaminti că renunțaseră la acest tip de libertate. JFK scosese din minți Serviciile Secrete cu disparițiile lui. Da, să te furișezi era posibil, dar nu era de nici un folos dacă nu se putea mișca în libertate. Acum, tot ce trebuia să facă era să găsească o modalitate.

O lună mai târziu, avea planul pus la punct.

La ora zece într-o dimineață de iulie, o femeie în vârstă se strecura într-un grup de turiști în vizită la Casa Albă care se îndrepta spre parter. Avea un păr alb ca zăpada cu șuvițe cărlionțate, o rochie verde cu galben și o geantă de plastic mare. Umerii ei osoși erau aduși înaintea, picioarele subțiri acoperite de ciorapi de compresie și labele picioarelor erau cuprinse de pantofi cafenii cu șiret. Examina un ghid turistic printr-o pereche mare de ochelari cu rame gri perlate și cu fir auriu răsucit pe brațele ochelarilor. Avea o frunte patriciană și un nas aristocrat, iar ochii erau la fel de albaștri precum cerul american.

Nealy înghiți din greu și fu nevoită să reziste tentației de a nu-și smulge peruca pe care și-o comandase dintr-un catalog. Dintr-un alt catalog comandase rochia din poliester, pantofii și ciorapii. Pentru a-și păstra anonimatul, se baza mereu pe comenzile online, folosind numele și adresa șefei de cabinet, Maureen Watts, plus o inițială falsă a prenumelui, C, pentru ca Maureen să știe

că era comanda lui Nealy. Maureen nu avea nici o idee despre conținutul pachetelor pe care le livrase recent la Casa Albă.

Nealy rămase alături de mulțime în timp ce ieșeau îngrămădiți din Camera Roșie cu mobilierul ei în stilul imperial american și se îndreptau spre Sala de Mese Oficială. Camerele video filmau totul, iar ea își simțea degetele reci și amorțite. Încercă să se calmeze privind la portretul lui Lincoln care atârna deasupra șemineului. Eticheta de sub el era inscripționată cu cuvintele lui John Adams pe care le citise atât de des: „Mă rog Cerului să reverse binecuvântările lui asupra acestei case și asupra acelor care o vor locui de acum înainte. Fie ca numai bărbați de onoare și înțelepți să conducă sub acoperișul ei”.

O femeie, ghid turistic, stătea lângă șemineu și răspundea politicos unei întrebări. Nealy era probabil singura persoană din încăperea care știa că toți ghizii Casei Albe erau membri ai Serviciilor Secrete. Așteptă ca femeia să o remarce și să dea alarma, dar agenta abia de privi în direcția ei.

Grupul se îndrepta spre Cross Hall și, de acolo, spre galeria de nord. Era înăbușitor și cald, o zi tipică de iulie în Washington. Nealy clipi din cauza luminii puternice a soarelui și se întrebă câte scări avea să mai poată urca înainte ca paza să își dea seama că nu era o turistă în vârstă, ci Prima Doamnă.

Inima ei bătea cu putere. Lângă ea, o mamă se răstia la fiul ei mic. Nealy înaintă, devenind cu fiecare pas tot mai tensionată. În timpul zilelor nefaste din contextul Watergate, Pat Nixon, chinuită, se deghizase purtând o eșarfă și ochelari de soare. Însoțită numai de un singur agent al Serviciilor Secrete, fugise din Casa Albă pentru a hoinări pe străzile din Washington pline de magazine, visând la ziua când totul avea să se sfârșească. Dar, pe măsură ce lumea devenea tot mai furioasă,

vremea în care primelor-doamne li se oferea acest tip de alinare trecuse. animări, oameni și cărți

Se chinuia să tragă o gură de aer în timp ce se apropia de ieșire. Numele de cod al Serviciilor Secrete pentru Casa Albă era Coroana, dar ar fi trebuit să fie Fortăreața. Cei mai mulți turiști care treceau pe acolo nu știau că existau microfoane instalate de-a lungul gardului, astfel încât echipa de securitate din interior să poată monitoriza tot ce se spunea în jurul perimetrului. O echipă SWAT apărea pe acoperiș cu mitraliere de fiecare dată când președintele intra sau ieșea din clădire. Perimetrele erau împânzite cu camere video, detectoare de mișcare, senzori de presiune și echipament infraroșu.

De-ar fi existat un mod mai puțin complicat de a face asta! Se gândise să țină o conferință de presă și să anunțe pur și simplu că se retrăgea din viața publică, dar presa ar fi urmărit-o la fiecare pas, iar viața ei i-ar fi fost la fel ca acum. Aceasta era singura modalitate.

Ajunse pe Pennsylvania Avenue. Îi tremura mâna când băgă ghidul turistic în geanta de plastic, iar acesta căzu peste un plic în care avea o mie de dolari în numerar. Privind drept în față, începu să meargă pe lângă parcul Lafayette spre metrou.

Observă un polițist care traversa spre ea, și, între sâni ei, se prelinse o picătură de transpirație. Dacă avea să o recunoască? Inima aproape că i se oprî atunci când acesta o salută, apoi se întoarse. El nu avea nici cea mai mică idee că o salutase pe Prima Doamnă a Statelor Unite.

Respirația i se mai domoli. Toți membrii familiei prezidențiale purtau dispozitive de urmărire. Al ei, la fel de subțire ca un card de credit, rămăsese sub perna ei din dormitorul apartamentului privat pe care îl păstrase la etajul patru al Casei Albe. Dacă avea să fie foarte norocoasă, urma să aibă la dispoziție două ore până când dispariția ei să fie descoperită. Deși Nealy îi spusese lui Maureen Watts, șefa ei de cabinet, că nu se simțea bine și că avea nevoie să se întindă câteva ore, știa

că Maureen nu avea să ezite să o trezească dacă era de părere că o anumită problemă era urgentă. Atunci, avea să găsească scrisoarea pe care Nealy o lăsase alături de dispozitivul de urmărire, iar iadul avea să se dezlănțuie.

Nealy se strădui să nu alege în timp ce se îndrepta spre metrou. Înaintă spre unul dintre automatele de cartele despre care nici măcar nu știusese că existau până când nu auzise o conversație între două dintre secretele ei. Trebuia să schimbe trenuri și calculă tariful. După ce introduse banii, apăsă pe butoanele potrivite și-și primi cartela.

Reuși să treacă de turnichet și să ajungă pe peron. Apoi, cu nasul în ghidul turistic și cu inima bătându-i cu putere, așteptă trenul cu care avea să-și înceapă călătoria prin suburbiile din Maryland. Când avea să ajungă la Rockville, intenționa să ia un taxi și să se îndrepte spre un depozit de mașini la mâna a doua de pe Route 355. Acolo spera să găsească un vânzător suficient de lacom încât să vândă unei bătrâne o mașină fără să îi ceară permisul de conducere.

Trei ore mai târziu, se afla la volanul unui Chevy Corsica greu de identificat, albastru, cu o vechime de patru ani, îndreptându-se spre Frederick, Maryland, pe Interstatala 270. O făcuse! Ieșise din Washington! Mașina costase mai mult decât merita, dar nu-i păsa, deoarece nimeni nu o putea identifica drept Cornelia Case.

Încercă să-și relaxeze degetele încordate, dar nu putu. Până acum alarma ar fi trebuit să fi fost dată la Casa Albă, și era timpul să ia o decizie. Când ajunse la următoarea pantă, nu-și putu aminti cât timp trecuse de când nu mai condusesese pe autostradă. Uneori, se mai urca la volan când era la Nantucket sau la Camp David, dar asta se întâmpla rar.

Observă în stânga ei un magazin, trase pe dreapta, ieși din mașină și se îndreptă spre un telefon public aflat alături. Era obișnuită cu eficiența operatorilor de la Casa Albă, și trebuia să citească instrucțiunile cu grijă.